

ACTA DE LA SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA DEL PLE CELEBRADA EL DIA 1 DE MAIG DE 2014

A la Vila de Montblanc, el dia 1 de maig de 2014, a les 12:00 del matí, es reuneix a l'antiga Església de Sant Francesc de Montblanc, sota la Presidència de l'Alcalde, el **SR. JOSEP ANDREU DOMINGO**, l'assistència dels Tinents d'Alcalde, el Sr. **FRANCESC BENET I RIBÉ**, **JUDIT CASALS ALBERICH**, **ARIADNA FERRER CERVELLÓ** i **JORDI ALBALAT GAO**, i l'assistència dels Regidors **JOAN CASELLAS CARBÓ**, **JOSE ARDILA ARDILA**, **MARIA AGNÈS RIBÓ FOGUET**, **CARLES CARRERAS OLLÉ**, **MANEL REQUENA MARTÍNEZ**, **ANTONI GUTIÉRREZ TORREGROSSA** i **PERE LLUÍS DOMENECH SANTOS**, assistits pel Secretari de la Corporació, el Sr. **ANTONI GARCIA JIMENEZ**, que certifica.

EXCUSA LA SEVA ASSISTÈNCIA EL SENYOR JOAN MOGAS AMORÓS

HISENDA I RÈGIM INTERIOR

PRIMER PUNT: CONCEDIR LA MEDALLA DE LA "VILA DUCAL DE MONTBLANC", EN LA CATEGORIA DE PLATA A L'EMPRESA MALETES QUERALT

Pren la paraula el senyor **FRANCESC BENET I RIBÉ** i diu:

L'actual empresa montblanquina *Maletas Queralt* té el seu origen a finals de l'any 1939 a Blancafort, quan Lluís Queralt comença a fabricar corretges de pell per a rellotges de polsera.

Com que en la postguerra aquest no era el millor negoci, reconvertí l'activitat enfocant-la a la fabricació de cinturons, carteres col·legials i motxilles. La demanda va créixer i, per a una millor comercialització mitjançant el ferrocarril, el 1941 va traslladar-la a Montblanc. A la Vila Ducal va llogar un local de 250 m² al carrer de les Corts, núm. 5. Dos anys més tard, el 1943, l'empresa ja comptava amb 10 treballadors.

L'expansió fou contínua, amb l'ampliació de la gamma de productes d'una gran creativitat, entre les que sobresortirien les maletes. A més, amb la creació d'un fitxer de clients a partir dels anuaris telefònics, amb el consegüent enviament dels corresponents catàlegs, aquests arribaren abastar tot el territori peninsular. El 1953 el domini del mercat ja és gairebé absolut, atès que els seus productes són presents en innumbrables botigues i als grans magatzems de l'època.

Va ser aleshores, quan a causa de l'èxit comercial, es plantejà la construcció d'una nova fàbrica. Així, el 1955 inicià l'edificació d'una nau de 700 m² a la Muralla de Santa Tecla, en uns terrenys del tot apropiats, la qual va ser inaugurada el 1957. Com no podia ser d'altra manera, va dotar la fàbrica amb la maquinària industrial més moderna; fet que el convertí en un dels grans industrials de les nostres contrades.

Amb l'inici de la dècada dels seixanta del segle XX, i sobretot amb l'aparició de l'*escaí*, un material sintètic i impermeable, del tot revolucionari en aquells temps, l'empresa inicia una nova etapa altament fructífera. És en aquesta època, el 1965, quan s'incorpora a l'empresa el seu fill, Lluís Queralt i Abelló. Aquest, junt amb el seu pare, experiència i joventut, formaran un gran tàndem.

El maig de 1966 crearan la marca *Malquer* que esdevindrà capdavantera en la indústria de la marroquineria estatal. Les millores continuaran i el 1969 es contracten els serveis d'un

dissenyador especialitzat, amb la qual cosa s'entrellaça la qualitat, la comoditat, el disseny i la moda.

El 1973 l'empresa té un gran canvi, a resultes de la inauguració de la tercera i actual fàbrica a la carretera de Rojals, amb una nau totalment de nova planta de 2.800 m² i amb totes les dependències i serveis necessaris per al desenvolupament de l'activitat.

És aleshores quan l'empresa començarà a participar en fires importants, com al saló Iberpiel. El 1975 la inversió és molt notòria, amb la incorporació de la maquinària més avançada tecnològicament, de patent alemanya; la qual permetrà la fabricació de maletes rígides. Dos anys després es produeix un altre fet cabdal, ja que s'incorporarà la marca d'articles de viatge Gladiator, que permetrà una major comercialització.

El 1979 l'empresa es converteix en SA i passa a ésser dirigida per Lluís Queralt i Abelló. Uns anys més tard, el 1989, i ja amb la nova direcció, i per a les col·leccions dedicades al gran consum es crea la nova marca John Travel. Posteriorment, el 1991, i ja essent una empresa cinquantenària, es posa en marxa la producció a l'Extrem Orient, per tal de millorar en competitivitat i oferta. En part, aquesta expansió també provoca una ampliació de les instal·lacions. Així doncs, el 1998 es construeix una nova nau de 2.000 m² com a magatzem regulador.

El 2001 l'empresa, amb una activitat amb més de 50 anys de treball, es reconeguda per la Cambra de Comerç de Reus, amb la distinció a la continuïtat.

En la dècada del 2000 es potencia la activitat exportadora que permet incrementar les vendes i farà més suportable la crisi econòmica iniciada el 2008. Aquest major volum portarà la necessitat d'incrementar de nou l'espai. Atesa la impossibilitat d'adquirir els terrenys necessaris al costat mateix, se'n compren uns altres molt a prop, d'una superfície de 24.000 m²; per la qual cosa s'inicia un procés de desenvolupament de polígon industrial, amb la construcció de una nova nau de 2.000 m², que s'inaugurarà el 2011. Aquest fet ha suposat una important inversió i la disposició de superfície suficient per a futures ampliacions.

El 2014, l'empresa *Maletas Queralt* celebra el seu 75 aniversari. És l'empresa familiar més antiga d'Espanya dedicada als articles de viatge. Amb una plantilla de 21 treballadors, a hores d'ara està comercialitzant els seus productes amb les marques Gladiator, John Travel i Vogart per una quinzena de països.

Durant aquest 75 anys, han estat centenars les persones, tan per elles mateixes, així com per fills, germans o parentela, que de Montblanc i comarca, han restat vinculades de una manera o altra a l'empresa.

El senyor Alcalde dona la paraula al secretari de l'Ajuntament de Montblanc, el Sr. Antoni Garcia Jiménez, el qual dona lectura a la proposta d'acord que es sotmet a debat i votació, essent el seu literal el següent:

Atès el Decret d'Alcaldia n° 96/2014, de 28 d'abril, d'incoacció d'expedient per tal de concedir la distinció de la medalla de plata a l'empresa Maletas Queralt.

Vistos els articles 3r, 6e, 10e i següents del Reglament municipal d'Honors i Distincions.

Vist l'informe emès pel Director de l'Arxiu Històric Comarcal de Montblanc, del que no se'n desprèn cap impediment en relació a la proposta efectuada.

Per tot això es proposa al Ple d'adoptar el següent acord:

- Concedir a l'empresa Maletes Queralt, la Medalla de Plata de la Vila Ducal de Montblanc.

No obstant, el Ple acordarà el què estimi pertinent.

Es sotmet a votació l'assumpte el qual es aprova amb el vot favorable de la unanimitat del nombre legal de membres de la corporació

SEGON PUNT: CONCEDIR LA MEDALLA DE LA "VILA DUCAL DE MONTBLANC", EN LA CATEGORIA DE PLATA A L'EMPRESA IMPREMTA REQUESENS.

Pren la paraula el senyor JORDI ALBALAT GAO i diu:

L'origen de la impremta Requesens té els seus inicis l'any 1914, quan el jove Josep M. Requesens i Contijoch (1893-1967), després d'aprendre l'ofici com a aprenent a la impremta Monmany, obria una nova impremta al carrer Riber núm. 6, en un local de lloguer. El 1916 passa a arrendar el local del davant, d'unes dimensions més grans, al carrer Riber núm. 3.

Inicialment el nou establiment comptava amb una màquina d'impressió a pedal, una guillotina i cinc tipus de lletres. Com no podia ser d'altra manera és dedicà preferentment a fenies de particulars: cartes, targetes, albarans, factures, etc. Però, dos anys més tard, iniciaria una tasca cultural que ha arribat fins a avui en dia: la impressió de les revistes de caire local i comarcal. La primera va ser la impressió de la segona etapa de la *Conca de Barbarà*, a partir del núm. 92, fins l'any 1918, els números de la qual foren confeccionats amb una màquina de format gran amb tracció a braç. Paral·lelament, el 1917 també imprimí els pocs exemplars de *Lo Baluart. Periòdic d'acció municipal*. I, també, entre 1918 i 1923, edità la *Nova Conca*, un setmanari de gran volada a la nostra comarca. A partir de 1918, amb una maquinària ja molt més moderna, de patent alemanya i amb tracció elèctrica, ja es pogueren editar tota la resta de revistes.

Així doncs, entre 1921 i 1926 edità *El Francolí*, de l'Espluga de Francolí i entre 1922 i 1923 *Nova Llabor* i la *Sagarra nacionalista* de Santa Coloma de Queralt; entre 1923 i 1927 *Federació*; entre 1924 i 1926 *L'Estel* i *El seny gros*. Posteriorment, entre 1925 i 1936, edità la revista més emblemàtica de la comarca, els *Aires de la Conca*, de la qual també en fou un fervent col·laborador i una de les ànimes de la mateixa.

Quatre anys més tard, entre 1929 i 1936, endegà la publicació de *La Parròquia* i el 1932 *La Pedregada* i *La Segarra* de Santa Coloma de Queralt, amb només 4 números en cada cas.

En alguns casos en l'edició d'aquestes revistes, confeccionades d'una manera totalment manual, s'ocupaven tot el procés: des de la mateixa composició, la redacció i correcció dels articles i de les notícies i fins a la mateixa tramesa dels exemplars als subscriptors. Per tant, el capital humà havia de ser quelcom important. En els millors temps hi treballaven de 6 a 7 homes, els quals, tots feien de tot (caixista, remendista, impressor i distribuïdor).

L'any 1936 s'acabaren totes les publicacions. El mateix 1936, a causa dels deutes, la impremta fou incautada pel Banc de Valls. Així, durant la Guerra Civil treballà pel Banc, canviant el nom pel de Gràfics Montblanc. Amb aquesta denominació feu moneda, impresos, documentació per a la Comandància militar de la vila, etc; malgrat que el seu titular era a la presó a causa de la seva ideologia política.

Un cop acabada la guerra la impremta es reobrí; per bé que en els darrers dies de la mateixa, fou saquejada, però es pogué salvar la maquinària i l'utilatge necessari per a reprendre la tasca impressora.

Les revistes locals, llevat de l'edició del *Full Parroquial*, no es tornaren a editar fins ben entrada la democràcia, amb la publicació de *Espitllera. Revista d'informació montblanquina*, el gener de 1982; així com d'altres de diferents poblacions de la Conca de Barberà, com ara el *Butlletí de Barberà*, *Gira-sol* de Solivella, *Font de Baix* de Rocafort de Queralt, el *Butlletí cultural Vimbodí*, els butlletins dels casals de Montblanc i de l'Espluga de Francolí i altres de periòdiques de fora la comarca.

A partir de 1967, amb la mort del fundador, l'establiment fou regentat pels dos fills: Josep M. i Ramon. És en aquest període i, sobretot, en els primers temps de la transició, quan la impremta inicia una nova faceta amb la publicació de llibres i monografies, molts dels quals són de temàtica local i comarcal, d'entitats i associacions, dels centres d'estudis, etc.

Posteriorment, el 1980, serà quan s'incorporaran a l'empresa familiar els dos fills de Ramon Requesens, el Ramon i Sebastià, ambdós amb estudis d'Arts Gràfiques. Aquesta saba nova farà que la impremta es traslladi a un nou edifici, al carrer Mare Vedruna, núm. 12-14, amb unes instal·lacions totalment adequades per a les noves necessitats i dotades de les últimes aportacions tècniques. També serà aleshores quan s'introduiran els nous sistemes d'impressió: offset i impressió digital.

El 2008, a causa del volum de producció, amb nous equips i l'ampli ventall en la impressió, es fa necessària la diversificació i l'especialització. La impremta segueix amb dues empreses: Impremta Requesens a càrrec del Ramon Requesens (impressió digital, disseny gràfic, etc.) i Arts Gràfiques Requesens amb el Sebastià al capdavant (impressió offset-color, publicacions de llibres, retolació en gran format, etc.). Així, amb les dues empreses queda cobert un sector molt ampli del món de les arts gràfiques a la Conca de Barberà, amb una projecció també del tot evident fora de la mateixa.

El 2014 hem arribat als 100 anys d'aquesta indústria familiar montblanquina. Des de la fundació el 1914 la societat ha canviat molt. En una comarca eminentment agrícola i en un Montblanc poc desenvolupat a nivell comercial i industrial, la impremta Requesens sempre ha contribuït, i en gran manera, a l'activitat associativa, cultural, cívica i, fins i tot de compromís polític.

A tall d'exemple, i a nivell de curiositat, durant la Dictadura de Primo de Rivera, i davant la impossibilitat de trobar cap impremta a Barcelona, la Impremta Requesens imprimí clandestinament, a les nits, el periòdic, *La rebel·lió catalana*, editat per Estat Català, amb un tiratge de 5.000 exemplars i amb el peu d'impremta d'un carrer imaginari de París, els exemplars dels quals, mitjançant el missatger Baldrich, eren transportats a Barcelona, a on es repartien.

A nivell comarcal, hem de fer avinent que la impremta Requesens edità el primer llibre publicat a la Conca de Barberà. Això succeí el 1921 amb *Montblanquines* de Josep Conangla i Fontanilles.

El senyor Alcalde dóna la paraula al secretari de l'Ajuntament de Montblanc, el Sr. Antoni Garcia Jiménez, el qual dóna lectura a la proposta d'acord que es sotmet a debat i votació, essent el seu literal el següent:

Atès el Decret d'Alcaldia nº 97/2014, de 28 d'abril, d'incoacció d'expedient per tal de concedir la distinció de la medalla de plata a l'empresa Impremta Requesens.

Vistos els articles 3r, 6e, 10e i següents del Reglament municipal d'Honors i Distincions.

Vist l'informe emès pel Director de l'Arxiu Històric Comarcal de Montblanc, del que no se'n desprèn cap impediment en relació a la proposta efectuada.

Per tot això es proposa al Ple d'adoptar el següent acord:

- Concedir a l'empresa Impremta Requesens, la Medalla de Plata de la Vila Ducal de Montblanc.

No obstant, el Ple acordarà el què estimi pertinent.

Es sotmet a votació l'assumpte el qual es aprova amb el vot favorable de la unanimitat del nombre legal de membres de la corporació

TERCER PUNT: NOMENAR EL SENYOR FRANCESC BONASTRE BERTRAN, FILL PREDILECTE DE LA VILA DUCAL DE MONTBLANC.

El senyor Alcalde dóna la paraula al secretari de l'Ajuntament de Montblanc, el Sr. Antoni Garcia Jiménez, el qual dóna lectura a la proposta d'acord que es sotmet a debat i votació, essent el seu literal el següent:

Atès el Decret d'Alcaldia nº 98/2014, de 28 d'abril, d'incoacció d'expedient per tal de nomenar fill predilecte a Francesc Bonastre i Bertran.

Vistos els articles 3r, 6e, 10e i següents del Reglament municipal d'Honors i Distincions.

Vist l'informe emès pel Director de l'Arxiu Històric Comarcal de Montblanc, del que no se'n desprèn cap impediment en relació a la proposta efectuada.

Per tot això es proposa al Ple d'adoptar el següent acord:

– Nomenar al Sr. FRANCESC BONASTRE I BERTRAN fill predilecte de Montblanc.

Pren la paraula el senyor Josep Gomis Martí i diu unes paraules sobre la persona de FRANCESC BONASTRE I BERTRAN, essent el text de l'informe redactat per l'arxiver comarcal el que es transcriu literalment a continuació:

Francesc Bonastre i Bertran va néixer a Montblanc el 20 d'abril de 1944. Entre els anys 1950 i 1955 realitzà els seus primers estudis musicals a l'Escolania i a la Capella Arxiprestal de Santa Maria de Montblanc sota la direcció de Mn. Ramon Boqueras i Llor, organista de la parròquia. Posteriorment, entre 1956 i 1962 amplià els coneixements de piano, orgue i harmonia amb Francesc Tàpies i fou organista del seminari de Tarragona.

El 1962 començà els estudis de Filologia Romànica a la Universitat de Barcelona i aprofundí en els musicals de la mà d'Higini Anglès i de Josep M. Llorens. El 1963 va obtenir el títol Professional de Piano al Conservatori de Saragossa. I, en acabar la carrera, el juny de 1967, va ser distingit amb el primer Premi Extraordinari de Llicenciatura en Filologia Romànica.

Entre 1968 i 1969 fou becat per la Diputació de Tarragona amb la Beca Manuel de Montoliu per a investigació en lletres. Realitzà estudis superiors de Musicologia amb Miquel Querol a l'Institut Espanyol de Musicologia de Barcelona del Centre Superior d'Investigacions Científiques; alhora que, entre 1969 i 1972, va obtenir la Beca de Formació Personal Investigador per a treballar la musicologia barroca. La seva tesi doctoral, dirigida per Martí de Riquer, versà sobre *Estudios sobre la verbeta*, la qual el 1976 va merèixer el primer Premi Nacional de Musicologia del Ministeri d'Educació i Ciència. Uns anys més tard, el 1992, va ser guardonat amb el primer Premi Internacional de Musicologia Emili Pujol de l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

La seva recerca com a musicòleg s'ha centrat bàsicament en el barroc català i hispànic i en les formes monòdiques de l'Edat Mitjana; així com també en la figura de Felip Pedrell, amb l'obra *Felip Pedrell. Acotacions a una idea*.

Francesc Bonastre és un reconegut musicòleg, del tot pioner en l'àmbit català i ha efectuat aportacions decisives per a la recuperació de la música de compositors com ara: Josep Carcoler, Antonio Rodríguez de Hita, Antoni Soler, Lluís Vicenç, Vicenç Gargallo i Francesc Soler, entre altres. Són també molt importants els seus treballs sobre organologia i sobre compositors catalans, com el ja esmentat Felip Pedrell, i també sobre Eduard Toldrà i Xavier Montsalvatge.

Ha estat professor de la Universitat de Barcelona, on va dirigir la Schola Cantonrum Universitària de la Universitat de Barcelona (1967-1972), i de la Universitat Autònoma de Barcelona, en la qual ha exercit de professor de la Història de la Música i n'és catedràtic d'ençà l'any 1987, on també dirigí el Cor Gaudium Musicae (1975-1985).

Així mateix, des de l'any 1974 ha ocupat càrrecs de responsabilitat acadèmica en diferents institucions educatives i socials catalanes. Entre d'altres, destaquem:

1. cofundador de la Societat Catalana de Musicologia el 1973 i membre de la Societat Catalana d'Estudis Litúrgics, ambdues de l'Institut d'Estudis Catalans
2. director de l'Institut de Documentació i d'Investigació Musicològiques Josep Ricart i Matas
3. delegat permanent de la Generalitat en el Conservatori del Liceu (1985-1988)
4. director-at Large de la International Musicological Society (1992-1997)
5. acadèmic corresponent de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi i president de la Secció de Música (des de l'any 1979)
6. acadèmic corresponent de la de San Fernando de Madrid
7. membre del Consell Rector de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (1996- 2008)

8. membre del Jurat dels Premis Nacionals de Cultura de la Generalitat de Catalunya (1998-2003)
9. director de la revista *Recerca Musicològica* (d'ençà l'any 1979)
10. etc.

Entre els anys 1977 i 2012 va publicar un total de 151 articles científics en revistes nacionals i internacionals; alhora que va participar en 66 congressos de Musicologia. Per altra banda, entre 1986 i 2011 va dirigir 23 tesis doctorals i va realitzar 8 projectes Coordinats d'Investigació.

De la seva àmplia obra publicada destaca l'edició crítica dels dos primers oratoris hispànics: *Aquí de la fe* i *Historia de Joseph* de Ll. V. Gargallo i de la primera òpera espanyola conservada: *Celos aún del ayre matan*, amb música de Juan Hidalgo i text de Pedro Calderón de la Barca.

A més, entre 1963 i 2012 va compondre 77 obres musicals: 27 lieders, 6 cantates, 1 oratori, 3 poemes simfònics, 18 obres corals, 7 sardanes, 11 orquestracions simfòniques i 4 obres per a tecla. Així mateix, ha enregistrat 11 discos i junt amb Josep M. Gregori i Cifré ha inventariat i publicat en dos volums els *Fons de l'església parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar* (2009).

De tota la seva vasta obra, i per la seva relació amb Montblanc i la Conca de Barberà, entre d'altres destaquem:

11. *Soneta, vine'm a l'ull*, 1963 (lieder per a veu i piano)
12. *Cantata de l'Assumpció*, 1963
13. *Corona d'estels*, 2006 (oratori)
14. *Quadres d'una exposició* (poema simfònic)
15. *Al-leluia a la Mare de Déu de la Serra* (música coral)
16. *Suite montblanquina*, 1963 (composició per a cobla i timbales)
17. *Sardanes a la plaça*, 1963 (sardana)
18. *Pretèrita*, 1966 (sardana)
19. *Homenatge a Lola Anglada*, 1985 (obra per a piano)
20. *Petita litúrgia per a orgue*, 1977 (obra per a orgue)
21. etc.

Alhora que, en diferents articles ha tractat, amb profunditat o a nivell de divulgació, els manuscrits musicals litúrgics de Santa Maria i, en especial, la història de l'orgue i els seus organistes en els segles XVII i XVIII.

Finalment, es sotmet l'assumpte a votació, el qual és aprovat amb el vot favorable de la unanimitat del nombre legal de membres de la corporació

